

ZƏFƏRİ NURLANDIRAN NURLAN

Şəhid leytenant Nurlan Nadir oğlu Həsənovun əziz xatirəsinə

(Əvvəli ötən sayımızda)

Bu dəfə təqvim 2008-ci ilin isti yay gününü göstərirdi. O vaxt Nurlan 11-ci sinifi bitirib məktəbdən məzun oldu və son zəngdə cavan igid, gəncliyə cəsur, mətin addım atan bir məzun kimi şagirdlər paradasında oldu. O, bu anlar özünü sanki hərbi paradada hiss edirdi.

Günlər və həftələr sonra isə Nurlanı ağır və çətin buraxılış imtahanları gözləyirdi. Demək olar ki, onun həyatı elə sınaqdan və imtahandan ibarət idi. Sınaq Nurlanı sıxmadı və başı dik, alnı açıq, üzü ağ bir şəkildə sınaqdan çıxdı. Nurlan növbəti sınağından da üzü ağ çıxdı, imtahanlardan yüksək bal topladı və öz istəyi ilə Azərbaycan Texnologiya Universitetinə qəbul oldu. O, çox istəyirdi ki, əvvəlcə, hərbi xidmətdə olsun, lakin belə fürsət gözləməz, gözlərdədi. Bu gözəl təhsil müəssisəsinə isə kənardan baxmaq yox, elə daxilində təhsil almaq lazım idi. İrəlidəki məqsədlərə nailolmaq üçün ali təhsil almaq şərt idi.

Heç bir qüsura, nöqsana yol vermədən çalışqanlıq, bacarığı və biliyi ilə bütün müəllimlərin diqqətini özünə cəlb etməklə o, 4 il bu təhsil ocağında ali təhsil aldı. Hər zaman olduğu kimi, bu dəfə də yanındakı tələbə yoldaşlarından fərqləndi və onlara örnək oldu. Bu illərdə hər şeydən çox hərbi xidmətin, əsgər uniforması geyinməyin və o geyimdə vətən torpaqlarının azadlıq mübarizəsinə qoşulmaq üçün çalışır, Qarabağın qisasını almağın həsrətini çəkirdi. Şuşasız keçən hər gün onun üçün məhbusluqla keçən min günə bərabər idi. Lakin bununla bərabər hər keçən gün onun inamı artırdı. Allah onu çətin günlərdən, çətin şəraitdən seçib çıxarmış və bu günlərə gətirmişdi. Onu bu günlərə gətirən Allah o günlərə - Şuşalı günlərə də aparacaqdı.

Nəhayət, 2012-ci ildə o, universiteti bitirdi və məzun adını qazandı. Bundan sonra o, rahatlıqla hərbi xidmətə yollana bilərdi. Beləliklə, Nurlan əsgər adını da qazanacaqdı, şərəflə Vətəninə müəlləh əsgər kimi xidmət edəcəkdi. Bu adın bəxş etdiyi qürur və sevinc hissi əsgər olmamışdan əvvəl də Nurlanda var idi. Odu ki, ailəsinin, dost-tanışlarının, qohum-əqrəbənin xeyir-duası ilə Nurlan şanlı Azərbaycan Ordusunun sıralarında hərbi xidmət etməyə yollandı. Qohumundan eşitmişdi ki, vaxtilə ali təhsil alan əsgərlər Təlim Tədris Mərkəzində zabitlik kursundan keçməklə leytenant hərbi rütbəsi ala və komandir vəzifəsinə yüksələ bilərlər. Bu xəbər Nurlanı sevindirdi. Ona görə də o, heç yubanmadan, vaxt itirmədən Təlim Tədris Mərkəzində zabitlik kursuna yazıldı. Əslində onun elə ən çox arxasınca qaçdığı arzusu da bu idi. İllərlə Azərbaycan xalqının bağrından, dilindən qopan, Qarabağa ümid işığı olan, hamımızın sevdiyi bir mahnıda da deyildiyi kimi, “cənab leytenant”lardan biri də Nurlan olacaqdı. Sevərək dinlədiyi bu nəغمə bundan sonra onun təhsilində səslənəcəkdi. O da zabit mundiri ilə, bir cüt ulduzlu-aylı poqonlarla vətənə, elə, xalqa, köməyə ehtiyacı olan hər kəsə, hamıya təsəlli olacaqdı.

Zabitlik kursunu bitirən Nurlan “leytenant” hərbi rütbəsini aldı və komandir vəzifəsinə yüksəldi. 2 il orduda zabit şərəfi ilə, leytenant poqonunu daşımağın verdiyi zəhm, məsuliyyət və fəxr hissi ilə hərbi xidmət etdi. Nurlan tabeçiliyində olan əsgərlər üçün əsl qardaşlıq nümunəsi, ailəsi üçün əsl Azərbaycan əsgəri nümunəsi idi. O, qüsursuz xidmətinə görə komandanlıq tərəfindən fəxri fərmanlar və təşəkkürnamələrlə təltif edilmişdi. Müdafiə Nazirliyi tərəfindən ona “Azərbaycan Silahlı Qüvvələrinin 95 illiyi (1918-2013)” yubiley medalı verilmişdi. Nurlan hər gününü zabit şərəfi ilə açdığına görə Uca Allahına şükrlər edirdi. Doğma Qarabağı, Şuşası üçün dualarını əskik etmirdi. İllərlə azadlıq müharibəsinin başlamasını gözləyə-gözləyə artıq gözlərinin kökü saralırdı. Onun amalı bu zabit geyimini müharibə şəraitində, ön cəbhədə, Şuşa dağlarının zirvəsində geyinmək idi. Silahının mərmilərindən yerlərə “Nurlan-Şuşa” yazısını həkk etmişdi. Hərbi xidməti zamanı və evdə olanda da sosial şəbəkələrdə paylaşımlar edirdi. İlahi hisslərlə inanırdı ki, Allah onu seçib və o bir gün Allah yolunda, Vətən yolunda qurban gedəcək. O, hərbi xidmət zamanı çəkdiyi foto-şəkillərini bir dəfə paylaşarkən şərh kimi bu sözləri yazmışdı: “Bir gün mən də olmayacağam...” Elə bil baş verəcəklər və nə vaxtsa cismən olmayacağı ona həmin vaxtlardan agah olmuşdu.

Nurlan 2014-cü ildə Azərbaycan Ordusu sıralarından ehtiyata buraxılsa da ümidini heç itirmədi. Bilirdi ki, o, Vətənə lazımdır. Nə vaxt lazım olsa, mütləq Vətən onu çağıracaq və Allahın izniylə Vətən uğrunda düşmən üzərinə var gücüylə sıçrayacaq. Nurlan bundan əvvəl də, bundan sonra da ancaq Qarabağ üçün yaşamışdı və yaşayacaqdı. O, ağı kəsdiyi andan canını Vətən yolunda qurban verməyə hazır idi, özünü bunun üçün hazırlamışdı. Nurlanvalideynlərini, qurduğu ailəsini, dünyaya gələn körpə qızını və oğlunu, əzizlərini çox sevsə də Vətəninə daha üstün tuturdu. Damarından saf Azərbaycan qa-

di qadir olan Allahdan başqa. Allah isə ona Füzuliyə qədər taybatay qapılar açmışdı, açacaqdı...

Nurlan tez bir zamanda hərbi şöbədə qeydiyyatdan keçdi və bundan sonra mübarizə üçün çağırılacağı anı artıq səbirsizliklə gözləməyə başladı. O, hər keçən gün, saat, dəqiqə səbirsizlənirdi, səbirsizliklə Şuşa yolunda açılacağı gözləyən qapıları açmaq istəyirdi, bunun üçün səbirsizlənirdi.

21 sentyabr 2020-ci ildə hərbcimiz Elşən Məmmədov Tovuz ətrafında gedən döyüşlər zamanı qəhrəmancasına şəhid olarkən qisas eşqiylə odlanan Azərbaycanın mərd oğullarına Ana Vətəndən çağırış gəldi. Bu çağırışa hay verən minlərlə vətən oğullarının sırasında Nurlan da var idi. O, hərbi təlimdə olarkən leytenant hərbi formasında bir şəklini çəkirmiş və sevə-sevə tanışlara, qohum-əqrəbəyə göstərmişdi. İndi o, illər sonra bir daha geydiyi hərbi zabit uniforması ilə daha çox qürur duyurdu. Çünki bu forma ilə o, artıq doğma Qarabağa və onu azad etməyə gedirdi.

2020-ci ilin 27 sentyabr günü Ali Baş Komandan şanlı Azərbaycan Ordusuna Azərbaycan torpaqlarını, Qarabağı işğaldan azad etmək, yadların mürdar əllərindən, düşmənintapdağından qurtarmaq əmrini verdi. Həmin zaman illərdən biri olarız Nurlan da şir kimi döyüşə atıldı. Döyüşdə düşmənin atəşinqəhrəmanlıqla qarşılıq verirdi. Qarşısına çıxan və çıxacaq hər düşməni zavallı gözü ilə baxır və ona acıyırdı. Çünki indi ölüm və məğlubiyyət növbəsi düşmənlərdə idi. Onlar bu dəfə illərlə qisasəşqi ilə yanmış, amalından dönməmiş Azərbaycan Ordusu ilə qarşı-qarşıya gəlirdilər. İndi bu ordu illərin, yüzillərin qisasını alacaq olan bir ordu idi. Bu ordunu olduqca gücləndirən, yenilməz edən bir amal var idi - Ana Vətən və onun qurtuluşu. Ordu sıralarında olanlar bu yolda canlarından keçməyə hazır olduqları üçün heç nə onları qorxutmağa, fikrindən yayındırmağa, yolda ləngitməyə qadir deyildi. Eynən Nurlan kimi...

Nurlan üçün bu döyüşlər elə bil toy-bayram idi.

Şuşanın işğalına “dağlarda toy” deyən qaniçən düşmənlər indi bilmişdilər ki, əsl toy necə olarmış. Döyüş türkün toyu idi, bu toy Qarabağın toyu idi. Düşmən kəndlərə, şəhərlərə raketlərlə zərbə endirməklə, mülki vətəndaşlarımızı, qadınları, qocaları, körpə uşaqları şəhid etməklə bu toy mağarını dağda bilməz, xalqın qisas, azadlıq, qələbə əzmini qıra bilməzdilər. Artıq başqa zaman, başqa məqam idi. Onlar bilirdilər ki, ölümdən çıxış yolu yox, qorxunun əcələ faydası yox idi! Nurlanın və Qarabağı nurlandıranların qəzəbi onlar üçün faciəvi bir sonluq idi.

Cəbrayıldan keçib Füzulini aşan, Xocavənd meşələrində düşmən ovuna çıxan Nurlan heç bir düşməni bağışlaya bilməzdi. Çünki bu mənfur lar ona sadəcə gözləməkdən ibarət olan məşəqqətli 30 il vermişdilər. Nurlan ermənilərdən onlar tərəfindən xalqımızın başına gətirilən faciələrin və son zamanlarda onun ömründən keçmiş 30 ilin haqq-hesabını çəkirdi. Onlar Nurlandan 30 il almışdılar, Nurlan isə onlardan layiq olmadıqları halda Şuşa havası, suyu ilə bəslədikləri canlarını alırdı. Bu abu-havada yaşadığı hər gün onun üçün əzablardan qurtuluş günü idi.

Gündən-günə igidliyi, mərdliyi, qəhrəmanlığı döyüş yoldaşlarının dilindən düşməyən Nurlan ailəsi ilə sıx-sıx əlaqə saxlayır, hər dəfəsində bildirirdi ki, hər şey yaxşı olacaq. Ailə üzvlərindən xahiş edirdi ki, ondan nigaran olmasınlar. Onun hər sözündən qələbə ətri hiss etmək olurdu. Hamı ona ümid bəsləyir və Nurlana deyirdilər: “Alsan sən alarsan Şuşanı, al bizə qaytar”. O isə cavabında belə deyirdi: “Narahat olmayın, İnşəAllah, Ulu Yaradanın izni və köməyi ilə Şuşanı qaytaracağam...”

Çox təəssüf ki, 1 oktyabr 2020-ci il tarixində müharibənin 5-ci günündə Nurlanın polad bədənini dəyən namərd gülləsi onun bütün arzularına son qoydu və onun üçün Şuşaya qovuşan yollar Füzulidə ayrıldı. Ona Şuşanı ruhu ilə fəth etmək və fəthlərə ruhu ilə dəstək vermək nəsib oldu.

(Davamı var)

nı axan Nurlan, həqiqətən, əsl Vətən fədaisi idi. Vətənin dar gündə olduğunu bilən kimi cavan ömründən, həyatından, yarımçıq qalacaq plan və arzularından bir anda, heç düşünməyərək xətt çəkə bilərdi və çəkdi də.

Təqvimlər 2020-ci ilin iyul ayının 14-nü göstərirdi. Nurlan Tovuz istiqamətində şiddətli döyüşlərin getdiyini və bir gündə içərisində general-mayor Polad Həşimovun da olduğu 8 hərbcimizin Şəhadətə ucaldığını bilən kimi elə bil qan beyninə sıçradı. Gözləməklə keçirib hədəf etdiyini sandığı bu 30 ildən sonra ilk dəfə idi ki, belə çox əsəbləşirdi. Mənfur düşmənlərin xarici ölkələrdə soydaşlarımıza etdiyi zülmü göstərən video kadrlara baxdıqca əsəbləri tarıma çəkilirdi, qisas alovu onun gözünü qan çanağına döndərirdi. Fikri isə dönmür və dəyişməz qalırdı. O, hiss edirdi ki, artıq vaxtdır və mübariz Azərbaycan ordusu gec-tez hərəkətə keçməlidir. Bu zaman onun Azərbaycanın hayına hay verən bir cənab leytenant olduğu gözüünün önünə gəlirdi. Xəbər də almışdı ki, zabitlər və mülki şəxslər hərbi şöbədə könüllü olaraq orduya yazıla bilərlər. Artıq bundan sonra onu heç bir kimsə saxlamağa qadir deyil-